

Montjuich:

Geganta calavera!

Mirando! Aredit adleta, sa roja cabellera
de murallons corona sa testa de gegant.

Mirando! com agnayta, del cim de la singlera,
la cafila estrangera
rota sos pens per' vèncel forcejant.

Mirando! Onies hi crema devall son pit de roca
lo foch sant de la patria, com dins volca oprimit.
La cima trontolleja, lo monstre obra sa boca,
ja a son entorn aboca
torrents de foch en son mortal despit.

La l' hora es arribada. Lo brand de la campana,
puyant desde Gerona, retruny en ton mural.

Agnayta! l' host francesa cobreix tota la plana.

De l' ira catalana
esciupli al front lo flamejar mortal.

Forbà la ment del Cèsar ensonni de victòria
y vol conquerir-la ara desobre tos despulls.
Què hi fa? Podrà en tes runes confondre ta memoria.

Què hi fa? Llavors ta gloria
mes llohirà pera cegar sos ulls.

Arbora la bandera, castell, enlayre arbora,
desobre tes muralles, lo drap color de sancy.
Si en tos marlets la tomba lo foch de l'host traydora,
desfeta al vent, a l'hora,
desobre tos marlets la venrà 'l franch.

De tos muralles les pedres encara resistexen
los dolls de plom y ferro que 't llença l'inimich.
Mira: a assaltar tos fossos los fells se dirigexen.

Serà, si s'hi atreveren.

La tomba de llur gloria, Montjuich.

La pujan: llur bravesa tos inimichs atia.
La escalan: mes, envera ta forsa 'ls ha retut.

De nit entre la forca, traydors, encara fan via.

No hi val! llur traydoria
més los aclapa al recular vensuts.

Y en tant, mentre 's revoltan les hostes estrangeres
enllà en lo pla, com potro trabat per son frenell,
ab fret silenci escoltas lo vent en tes banderes

y irtich y mut esperas,
l'esquart en l'horizo, lo sol novell.

Miral: sa llum vermella ja allà d'allà desplega.
Espectre del que fores, contemplat al nou sol...
Ja no tens murs ni torres, tot runa que t'ofega,
fins per tos rochs llanega
la sanxh que ploras en irat condol.

¿Que poden tes muralles, ni tos valents que poden,
si ta fumanta runa ja tants n'ha amortallats,
si ab negra sanxh dels martres tos draps rojenets se brodan,
y tos canons ja rodan

entre rochs y cadavres, trossejats?

Geganta calavera! Vindrà la gent francesa
ab ayre de victoria, complet ja son desitx.

Al trepitjar tes runes tremolara ab tristesa.

Ab tot y ser sa presa,
feràs pauros son insegur trepitx.

Ea s'ort venrà Gerona plorante tremolosa;
la patria, al esguardarte, t'arrupará ab son plor;
y 'l temps ferà pels homens, de ta runa polsosa,
digne escambell, sumptuosa
ara hont flameje tot lo patri amor.

Y axís, segles y segles, en concirós romiatje
los fills d'aquexa terra vindrán a est enderroch;

y al recordar aquestes jornades de carnatje,
veurán, rotos de coratje,

la vergonya de fransa en cada roch.

7 d'Octubre de 1872.